

Cílem bakalářské práce Karolíny Peškové je souhrnná charakteristika díla současné literatury. Nejedná se přitom o titul, jenž by byl vnímán jako výrazný umělecký počín (byť obdrželo Cenu Josefa Škvoreckého), nevzbudilo ale ani výraznější kontroverzi. Lze předpokládat, že s největší pravděpodobností propadne sítem času. Přesto se v souladu s autorkou nedomnívám, že by nebylo hodno analytické pozornosti, a to z důvodů, jež sama uvádí: upozorňuje totiž, že díla ne zcela umělecky zvládnutá nám pro poznání tektoniky literárního textu, vzájemného fungování jeho součástí a významové výstavby, mohou leckdy poskytnout více informací, než svrchované umělecké výtvořiny (přinejmenším jde o pohled na literární text z jiné perspektivy – perspektivy „vadného“ výkonu).

Poštlukův román Hřbitovní kvítí na smetaně chce být dílem postmoderním, je tudíž vystavěn neobyčejně komplikovaně a jeho vyznění je nejednoznačné. Jeho analýza je tudíž (navzdory uměleckým nedostatkům díla – či možná spíše kvůli nim) neobyčejně náročná. Diplomantka ji ovšem zvládla na velmi vysoké úrovni, odpovídající spíše práci magisterské.

Základem úspěchu se stala skutečnost, že se autorka po celou dobu přísně drží metod naratologické analýzy a neodbíhá k metodám jiným. Je velmi dobře poučena relevantní sekundární literaturou, je pojmově neobyčejně přesná (což chci zvláště ocenit), zároveň však pouze mechanicky nepřikládá převzatý pojmový rastr na analyzované dílo, dokáže si v případě potřeby vytvořit i pojmy vlastní. Jen výjimečně její neobyčejně precizní výklad obecné roviny pojmu převáží nad jeho konkrétním analytickým využitím, jako se to podle mě stalo v kapitole o postavách a o prostoru; avšak již následující text, v němž obě kategorie propojuje, je brilantní ukázkou autorčina interpretačního umění.

Jako nerudovskou badatelku mě pochopitelně zajímalo, jak se diplomantka vyrovná s nenápadnější Poštlukovou literární aluzí avizovanou titulem. Oceňuji, že s ní pracuje s rozvahou, poctivě se snaží porozumět jejímu smyslu (má-li ovšem vůbec jaký) a nenechá se svést k nepatřičným nadinterpretacím.

Závěr: Bakalářskou práci Karolíny Peškové považuji za výrazně nadstandardní a plně ji doporučuji k obhajobě.

Otázka pro obhajobu: Autorka svůj subjektivní názor na Poštlukův román vyjevuje až v samotném závěru své práce a spíše jako výsledek provedené analýzy. Vzhledem k zvolenému „objektivistickému“ metodologickému rámci naratologické analýzy by to ani jinak nebylo možné. Komisi by však jistě zajímalo, co ji k výběru daného díla, jež v současném literárním životě nezanechalo žádnou výraznější stopu, vedlo, jaký byl její prvotní čtenářský zážitek a zda se po podniknuté analýze pozměnil.